

EN TOEN LAGER DUS EEN LIJK OP KAMER 237.

Ja.

Sorry als je daarvan schrikt.

Want ik val nogal met de deur in huis, natuurlijk.

Maar goed, ik schrok er zélf ook wel een beetje van.

Dat kun je je wel voorstellen.

Misschien ben jij ook weleens geschrokken toen je jouw kamer binnenliep.

Van een kakkerlak op je kussen. Een geurtje in het wasgoed.

Een kapotte lamp. Of een berg huiswerk op je bureau.

Allemaal begrijpelijk.

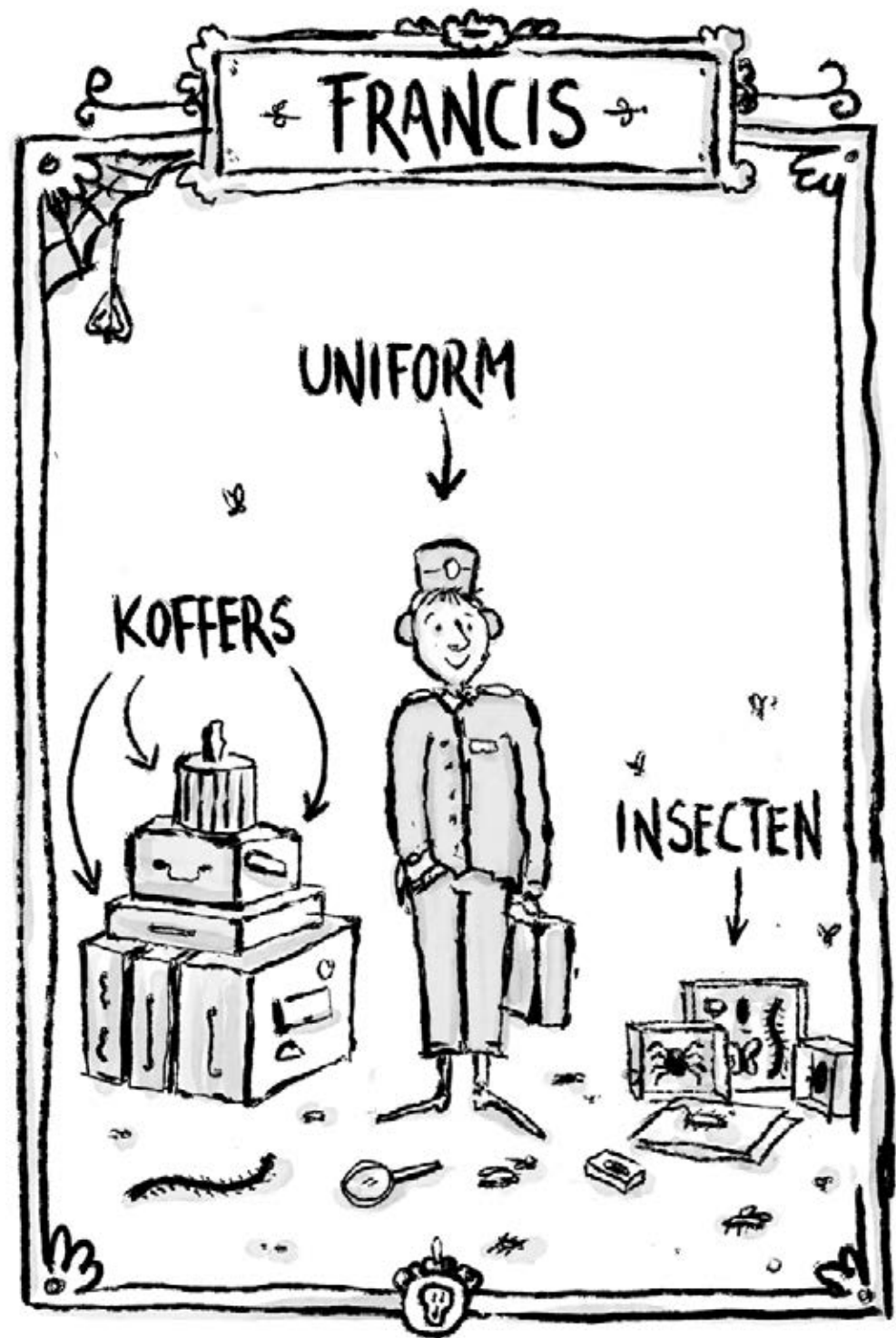
Maar een lijk.

Dat is toch wel andere koek.

Je wilt vast weten hoe dat lijk daar terecht kwam.

En dat komt mooi uit, want dat wilde ik eigenlijk ook wel weten.

Het is alleen nogal een lang verhaal, dus ik hoop dat je even tijd hebt.

Dat zeg ik tegen iedereen die hier binnenkomt. Ik vind het belangrijk dat mensen zich meteen thuis voelen in het hotel. En daarom begroet ik alle gasten zo beleefd mogelijk.

En omdat het moet, natuurlijk.

Het moet van mijn baas, mevrouw Florijn.

IN HOTEL HABBEKRATS DRAAIT ALLES OM DE GASTEN!

zegt zij altijd.

DE BEZOEKERS STAAN OP NUMMER ÉÉN!

En een vriendelijke ontvangst hoort daar gewoon een beetje bij.

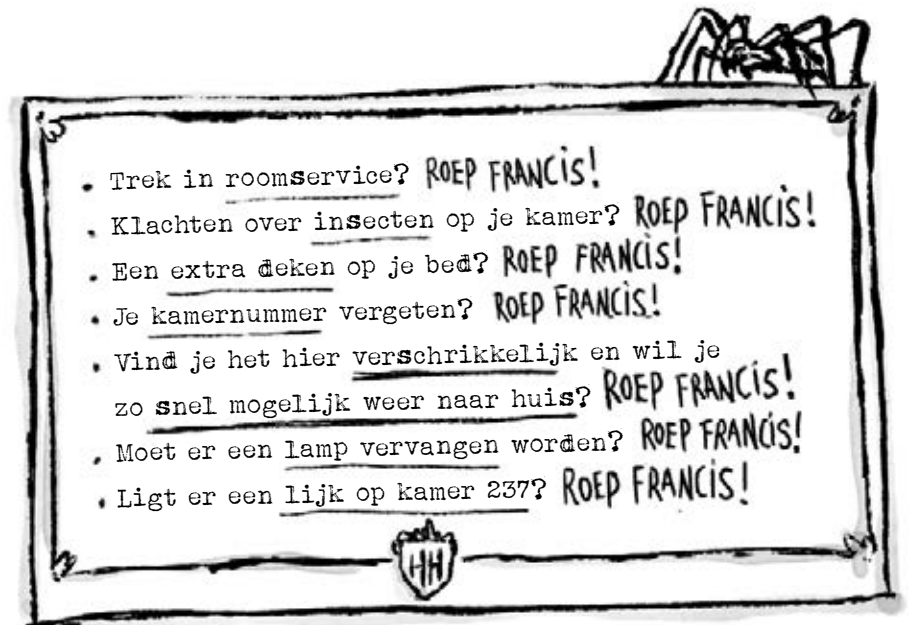
Maar ik zeg het niet **alleen** omdat het moet, hoor. Ik meen het ook echt.

WELKOM IN HOTEL HABBEKRATS.
LEUK DAT JE ER BENT!

Mijn naam is Francis. Ik ben de piccolo van het hotel.

Als gasten inchecken, dan sjouw ik hun koffers van de receptie naar de kamer. En als gasten uitchecken, dan sjouw ik hun koffers van de kamer weer terug naar de receptie.

En meer, natuurlijk. Want bezoekers kunnen met **al** hun vragen bij mij terecht.

De piccolo van een hotel is dus meer dan alleen de piccolo van een hotel. Hij is ook de klusjesman, de boodschappenjongen, de schoenenpoetser, de persoonlijke assistent, de butler en ... **de detective van het hotel.**

Ik ben geboren om in een hotel te werken. Letterlijk.

Want mijn hele familie bestaat uit loopjongens en loopmeisjes. Mijn broer is **bellboy** in Londen. Mijn zus is **botones** in Madrid. Mijn papa is **chasseur** in Parijs. Mijn mama is **bellhop** in New York. Mijn opa is **коридорный** in Moskou. Mijn oma is **ベルボーイ** in Tokio. En ik ...

IK BEN PICCOLO IN HELLEVORST.
IN HOTEL HABBEKRATS.

Ons gezinnetje heeft één belangrijke traditie. Bij je geboorte krijg je een klein reiskoffertje van je ouders. En zodra je groot genoeg bent om dat koffertje zélf op te tillen, dan vertrek je naar een willekeurig hotel ergens op de wereld. Ons familiemotto is namelijk: *'Wie zijn eigen bagage kan dragen, kan ook de bagage van andere mensen dragen.'*

En zo worden piccolo's geboren.

Op die manier kwam ik als jonge knaap dan ook aan in **Hotel Habbekrats**. Ik weet nog precies hoe het ging. Het was immers de mooiste dag van mijn leven ...

Ik herinner me dat het regende. En dat het waaide, stormde, bliksemde en donderde. En ik vond het prachtig.

Met mijn babykoffer in de hand stond ik voor de grote toegangspoort. Ik keek omhoog en zag gigantische onweerswolken rond het hotel hangen. Kolkend en borrelend. De regen viel in vuistdikke druppels op de grond, met het geluid van mokerslagen. Bliksemschichten gaven de hemel een gloeiende, bloedrode schijn. En ik zag hoe de bulderende donder het hotel op zijn grondvesten liet schudden.

Oftewel: het leek alsof er speciaal voor mij een grote vuurwerkshow werd gehouden.

En toen wist ik:
ik ben thuis.

Maar **iedereen** zou zich thuis voelen in Hotel Habbekrats. Het is immers het mooiste hotel van heel Hellevorst.

Nou ja.

Hotel Habbekrats is het **enige** hotel van heel Hellevorst.

Maar het is dus ook het mooiste ...

Het hotel ligt boven op de **Heilige Heuvel**, en heeft daardoor een geweldig uitzicht over de hele stad. Alle toeristische attracties zijn in één blik te vangen: van het **Tranendal** tot de **Knokenkuil**, van **Camping Cruel** tot de **Gruwelgevangenis**. Erg populair bij onze gasten zijn ook het **Beëlzebos** (waar de bomen nooit bladeren hebben) en de **Donkerbuurt** (waar het altijd vriest en waar alle straten doodlopen).

O, en natuurlijk de **pizzeria** op het stadsplein.

En ik weet: het hotel zelf is vrij bescheiden. Er is geen fitnessruimte. Geen zwembad. De kamers zijn klein en muf en ouderwets. De deuren kraken, de vloeren piepen, de bedden kraken én piepen. Insecten krioelen door de gangen. De deurbel doet het niet. We hebben nul sterren. De kroonluchter in de eetzaal is kapot. En de bloemen op de receptie zijn van plastic, maar zien er tóch verwelkt uit.

Maar dat is allemaal slechts buitenkant. En die is niet belangrijk. Want het enige wat écht telt, is wat vanbinnen zit. Het gaat om de ziel, om het gevoel, om de warmte van het hotel.

**EN HOTEL HABBEKRATS
HEEFT ÉCHT KARAKTER.**

De meeste gasten verblijven natuurlijk maar eventjes in het hotel. Voor een korte vakantie. Ze checken in, logeren een paar nachten, pikken wat zeepjes uit de badkamer, en gaan dan weer naar huis.

Maar ik wóón in Hotel Habbekrats.

Ik heb een eigen kamer. Een hotelkamer. Ik slaap in een hotelbed. Met een hotelmatras en een hotelkussen. Ik bewaar mijn hoteluniform in mijn hotelkast. Ik was mezelf in een hoteldouche en droog mezelf af met een hotelhanddoek. 's Ochtends eet ik een hotelontbijtje via de hotelroomservice.

Ik moet dat ontbijtje zelf uit de keuken halen en zelf naar mijn kamer brengen.

Want dat is mijn werk.

Maar toch ...

Op een bepaalde manier voelt het alsof ik altijd op vakantie ben.

Toch is mijn kamer niet helemaal hetzelfde als de andere kamers in het hotel. Het tapijt is oud en versleten, zoals in alle kamers. De gordijnen zijn kapotgeknaagd door motten, zoals in alle kamers. De lampjes knipperen, zoals in alle kamers. De klok staat altijd verkeerd, zoals in alle kamers. En de kastdeuren klapperen 's nachts door de tocht van de kapotte kozijnen en de gebarsten ramen, zoals in alle kamers.

Maar alleen in **mijn** kamer wonen vierduizend tweehonderd en zesenzeventig verschillende soorten kriebelbeestjes.

IK VERZAMEL INSECTEN.

Al mijn hele leven lang. Luizen, wantsen, vliegen, termieten, kevers, motten, vlooien en vlinders: ik vind ze allemaal even leuk. Mijn kamer staat dan ook vol met potjes en blikjes en doosjes en kistjes, zodat al die scharrelaars hun eigen plekje hebben. Het is eigenlijk een insectenhotel in een mensenhotel.

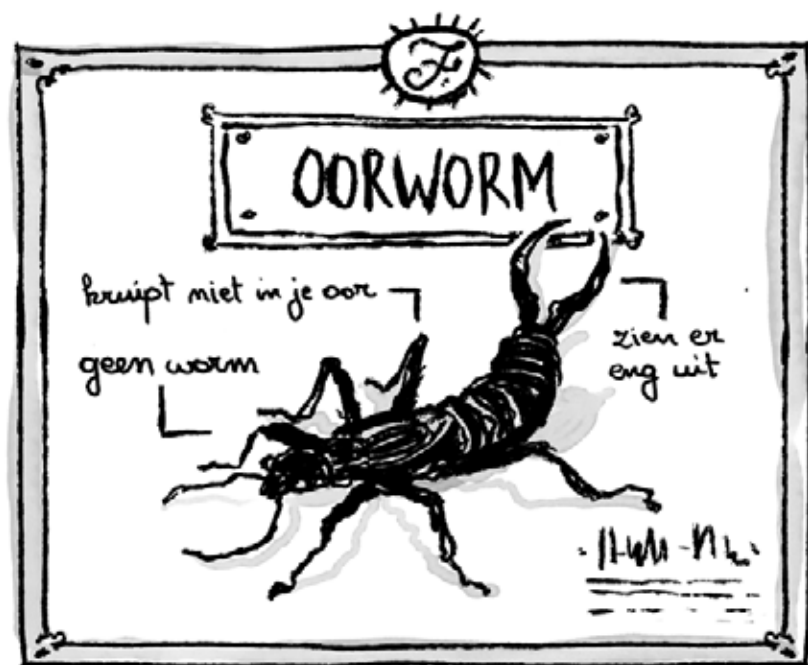
Insecten zijn leuke huisdieren. En makkelijke huisdieren. Ze hebben geen dure kooien nodig. En ze eten heel weinig. Ze blaffen of miauwen niet. Er zijn geen vachtjes om te knippen of te kammen. Je hoeft ze nooit uit te laten. En hun drolletjes zijn zo klein dat het nauwelijks opvalt als ze onder je schoenen plakken.

Veel mensen zeggen dat ze insecten vies vinden. Of eng. Maar volgens mij worden insecten gewoon verkeerd begrepen.

Neem de **oorworm**. Zelfs de naam van dat kleine kronkeldier-
tje is al fout. De oorworm is namelijk helemaal geen worm, maar
een gevleugeld insect. En hij kruipt ook echt niet in je oren, hoe-
wel mensen dat vroeger dachten. En ja, het beestje heeft achter op
zijn billen een grote tang die er gevaarlijk uitziet. Maar hij kan daar
niet mee prikken of steken. De oorworm bewijst: dingen zijn niet
altijd zoals ze lijken.

Daarom is insecten verzamelen ook zo interessant. Er zijn meer
dan een miljoen soorten, allemaal verschillend. En je moet echt
goed kijken om die te leren kennen. Insecten die er gevaarlijk uit-
zien, zijn vaak juist superaardig. En insecten die lief en onschuldig
lijken, zijn soms net heel gemeen. Ik heb een dikke encyclopedie
waar alle kriebelbeestjes in staan, en nog verbaas ik me soms!

Wie insecten wil verzamelen, moet daarom altijd goed opletten,
details onderzoeken, met een vergrootglas de verschillen bekijken,
en vooral slim nadenken.

Net als een detective, eigenlijk.

Gasten denken weleens dat het eenzaam is om in een hotel te wo-
nen. Er altijd te zijn. Nooit écht op vakantie te gaan. Ver weg van fa-
milie. Maar zo zie ik het niet. Want mijn collega's **zijn** mijn familie.
Mevrouw Florijn, mevrouw De Gier, chefkok Germoglio, poetsman
Bert en zelfs hotelpoes Watson: **ze betekenen alles voor me.**

Maar ook het hotel zélf is erg belangrijk voor me. Het is niet
zomaar een groot gebouw op een hoge heuvel.

Het is ... **een iemand.**

Als ik 's ochtends mijn uniform aantrek, dan voelt dat alsof het hotel me een schouderklopje geeft en me een fijne dag wenst.

Als ik de vloer hoor kraken wanneer ik koffers door de gangen sleur, dan voelt dat alsof ik word aangemoedigd in mijn werk.

Als ik de muren hoor knisperen door de insecten achter het behang, dan voelt dat alsof het hotel moet grinniken om een van mijn moppen.

Als ik na een lange werkdag op mijn kamer een badjas aantrek, dan voelt dat alsof ik een lekker warme knuffel krijg.

En als ik 's avonds in mijn bed lig en de tochtende wind door de kapotte ramen blaast, dan voelt dat alsof het hotel een slaapliedje voor me zingt.

Het hotel is mijn beste vriend.

En dat brengt me bij vandaag. Bij het hier en nu. Bij de reden waarom jij hier bent.

Bij het lijk op kamer 237.

Ik dacht alles van het hotel te weten. Als piccolo kom ik immers in alle kamers, in alle gangen, in alle verborgen hoekjes. Maar op eens was er een lijk, en ik had geen idee waar het vandaan kwam. Dat voelde vreemd. Alsof het hotel een geheim had. Een geheim zo groot dat zelfs ik er niks van wist ...

Maar dat kon niet. Hotel Habbekrats zou nooit iets voor mij verzwijgen. Daarvoor kenden we elkaar te goed. Waarschijnlijk probeerde het hotel me juist iets te **vertellen**.

En ik zou ontdekken wat dat was.

Want ik ...

IK BEN DE PICCOLO
VAN HOTEL HABBEKRATS.

